

колѣне . . . Въ тая минута презрѣнието заглуши въ мене сичките чувства на ненавистьта и на гнѣвътъ. Съ отвращение глѣдахъ азъ на тоя дворянинъ, който са тжркаляше предъ краката на единъ побѣснѣлъ казакъ. Пугачовъ са смегчи малко. — «Този пжтъ азъ та прощавамъ, каза той Швабрину; — но знай, че при първата ти вина, азъ ща да ти припомна и тая.» Послѣ, като са обжрна камъ Мария Ивановна, Пугачовъ каза: «Излазай, красна гжабице; азъ ти харизвамъ свободата. Азъ съмъ царъ . . .»

Мария Ивановна поглѣдна внимателно на него и осѣти са, че предъ нея е убиецътъ на родителите ѝ. Тя закри лицето си съ ржцете и падна безъ чувства. Азъ са спуснахъ камъ нея; но въ тая минута са вмжкна въ стаята моята стара познайница Палаша и захвана да са вжрти около госпожицата си. Пугачовъ слѣзе по сжлбата, и ние тримата влѣзохме въ салонътъ. — «Какъ е, ваше благородие? каза засмѣяно Пугачовъ. — Отжреахме хубавицата! Какъ мислишъ, да проводиме ли за попътъ и да го накараме да вѣнчѣе унуката си? Азъ ща да ти стана кумъ, а Швабринъ дѣверъ. Ще хапнѣме, ще си попинеме—и вратата ще да затвориме. «Отъ щото са азъ плашѣхъ, това и стана. Швабринъ, като чу предложението на Пугачова, излѣзе изъ кожата си. — «Царю! извика той съ яростъ. — Азъ съмъ виновенъ: азъ ви излжгахъ; но и Гриневъ ви лжже. Тая дѣвойка не е унука на тукашниятъ попъ: тя е джщеря на Ивана Миронова, който е обѣсенъ при превзиманието на тая крѣпость.» Пугачовъ хвжрли на мене огненниятъ си поглѣдъ. — «Какво е пакъ това?» попита той съ недоумѣние. — «Швабринъ ти каза истина,» отговорихъ азъ твжрдо. — „Но ти ми не каза това,“ забѣлжжи Пугачовъ, на когото лицега стана мрачно. — «Самъ ти раз-